

כתובתה בבית דין — אין לה מזונות.

ותמהינן: ולא? והתניא: מכרה כתובתה, ומשכנה כתובתה, עשתה את הקרקע המיוחד לכתובתה אפותיקי לאחר [לבעל חוב שלה] — אין לה מזונות.

משמע, הני איך, במקרים אלו אכן אין לה מזונות, משום שזה נחשב כאילו כבר גבתה את כתובתה. אבל אם רק תובעת כתובתה בבית דין — לא הפסידה מזונות!

ומבארין: הני, בין שעשתה בבית דין, ובין שלא בבית דין, הפסידה מזונות.

אבל תובעת כתובתה, אם תבעה בבית דין — איך, אכן אין לה מזונות. אבל אם תבעה שלא בבית דין — לא.

שנינו במשנתנו: וכך היו אנשי ירושלים וכו'.

אתמר, רב אמר: הלכה כאנשי יהודה.

ושמואל אמר: הלכה כאנשי גליל⁽⁹⁰⁾.

בבל וכל פרוודהא [כרכים הסמוכים לה] נהוג כרב.

נהרדעא וכל פרוודהא נהוג כשמואל.

החיא בת מחוזא [מחוזא מפרוודי בבל היא] דהות נסיבא לבן נהרדעא. אתו לקמיה דרב נחמן. שמעיה לקלה [הבחין רב נחמן בקולה] דבת מחוזא היא. אמר להו: בבל וכל פרוודהא נהוג כרב!

אמרו ליה: והא לנהרדעא נסיבא [הרי היא נשואה לבן נהרדעא]!

אמר להו: אי הכי, הרי נהרדעא וכל פרוודהא נהוג כשמואל!

ועד היבא נחשבת נהרדעא?

עד היבא דפגי קבא דנהרדעא. דהיינו, בכל מקום שמודדים תבואה במידת קב נהרדעא.

איתמר: אלמנה, רב אמר: כשמגבין לה בית דין את הכתובה, שמין את מה שעליה, דהיינו, הבגדים שעליה, בפרעון כתובתה.

ושמואל אמר: אין שמין מה שעליה.

אמר רב חייא בר אבין: וחילופה, דהיינו, נחלקו להיפך — בלקיט. דהיינו, שכיר שגר בבית בעל הבית, וקנה לו בעל הבית בגדים, לדעת שמואל שמין את הבגדים בשכרו, ולדעת רב — אין שמין.

רב כהנא מתני: וכן בלקיט. שאף בלקיט נחלקו רב ושמואל כמחלוקתם באלמנה.

ומנח בה רב סימנא בדבריו: יתמא [לקיט] וארמלתא — שלח ופוק [הפשט בגדיהם — וצא].

אמר רב נחמן: אף על גב דתנן כמתניתין כוותיה דשמואל, בכל זאת הלכתא כוותיה דרב.

דתנן: אחד המקדיש נכסיו, ואחד המעריך

יהא קשיא דשמואל אדשמואל לרב ענן דאמר לעיל: לדידי מפרשא לי מיניה דמר שמואל כו'! וכה"ג מצינו גם במס' שבת [ק"מ ע"א], שנקט הש"ס לשון "לית הלכתא ככל הני שמעתתא",

ולאו דווקא הוא. תוס', עיי"ש. 90. פירש ר"ח, דבמקום שיש מנהג — ילכו אחר המנהג. ובמקום שאין מנהג יעשו כשמואל — דהלכתא כוותיה.